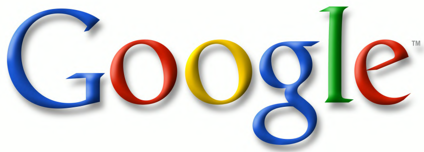
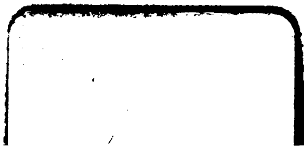






Contents:-

The Prophet Jonah in 7 Dialects.

1861-1863.

Contents:-

The Prophet Jonah in
7 Dialects.

1861–1863.

LA PROFECÍA DE JONÁS

TRADUCIDA AL VASCUENCE,

DIALECTO NAVARRO DEL VALLE DE BAZTAN,

SEGUN AHORA COMUNMENTE SE HABLA

EN LA VILLA DE ELIZONDO.

POR

DON BRUNO ECHENIQUE.



LONDRES. 1862.



JONASEN PROFECIA.

I. CAP.

ETA 'torri cen Yaunaïn itza Amatiïn seme Jonasi, ciolaïc:

2 Goiti zaite, eta zoaci Ninive ciudade aun-
dira, eta an predica zazu: igan delacotz aren
malicia nere aitzinera.

3 Eta goititu cen Jonas, Yaunaïn presentziatic
igues 'iteco, eta yautsi cen Jopera, eta arpatu
zuen untzi bat Tarsisera zoayena: eta 'man zuen
bere pasaya saria, eta artan sartu cen equin ba-
tean goateco Tarsisera Yaunaïn ganic igues.

4 Baño Yaunac igorri zuen aice bortitz bat itsasora: eta goratu cen tormenta aundi bat itsasoan, eta untzia puscatzeco arriscuan zagon.

5 Eta mariñelac beldurtu ciren, eta bacotchac deadarca otoiztu zuen bere Yangoicoa: eta botatu cituzten itsasora untzian zacarzcaten puscac, equen cargaz arintzea gatic: baño Jonas, yautsia untziaïn zolara, an lo zagon tranquilqui.

6 Eta urbildu cen aren gana pilotoa, eta erran cion: ¿Nola zaude zu olaco lo pisuaïquin? goiti zaite, deit zazu zure Yangoicoa, venturaz nai izaten badu Yincoac gutaz contu 'in, eta ez gaitzin galdu.

7 Eta bacotchac erran zuen bere lagunaï: Zatozte, eta tira 'zagun chortea, eta yaquin 'zagun cergatic guertatu zaicun macur au.

Eta tiratu zuten chortea: eta erori cen chortea Jonasen gañera.

8 Eta erran cioten: Erran diezaguzu ¿cergatic guertatu zaicu macur au? ¿cer oficio 'izu? ¿cein da zure tierra, ta nora zoaci? ¿edo cein pueblotacoa zara zu?

9 Eta erran zaben: Ni naiz hebreoa, eta beldur naiz ceruco Yangoico Yaunaï, itsasoa ta lurra 'in cituena.

10 Eta guizonac beldurtu ciren aunitz, eta erran cioten: ¿Bada cergatic 'in duzu oï? (ecen uste zuten guizonec Yaunaïn aurpeguitic igues 'iten zuela, ceren berac ala 'man zaben entenditzera.)

11 Eta erran cioten: ¿Cer 'inen dugu zutaz, eta itsasoa ezti daquigun? ceren bazoayen itsasoa goratuz, eta asertuz.

12 Eta erran zaben: Ar nazazue, eta bota

nazazue itsasora, eta itsasoa eztituco zaitzue: ongui daquidalacotz nere gatic 'torri dela zuen gañera tormenta aundi au.

13 Eta arraunatzen zuten guizonec legorreco aldera itzultzeco, eta etzezaqueten: ceren itsasoa bazoayen iganez, eta equen contra asertuz.

14 Eta deadarca asi ciren Yaunaï, eta erran zuten: Otoizten zaitugu, Yauna, ez gaitecila galdu guizon unen biciaïn gatic, eta etzazula erorraci gure gañera odol inocentea: ceren zuc, Yauna, 'in duzu, nai izan duzun bezala.

15 Eta artu zuten Jonas, eta botatu zuten itsasora: eta guelditu cen bela itsasoaïn furrinda.

16 Eta artu zuten guizonec beldur aundi bat Yaunaï, eta esqueñi citiozten Yaunaï victimac, eta 'in cituzten votuac.

II. Cap.

ETA bazaucan Yaunac prest arrañ aundi bat, Jonas iretsi zuena: eta egon cen Jonas arrañaïn sabelean iru egun, ta iru gauez.

2 Eta 'in zuen Jonasec arrañaïn sabeletic otoitz bere Yangoico Yaunaï.

3 Eta erran zuen: Nere naigabetan deitu nuen Yauna, eta aïtu ninduen: sepulturaïn barnetic oyu 'in nuen, eta aïtu cinuen nere voza.

4 Eta botatu ninduzun itsasoaïn erdira uraïn

zolaraño, eta ur biciac inguratu ninduen: zure remolina guciac, eta zure oladac pasatu ciren nere gañetic.

5 Eta erran nuen nic: Botatua izan naiz zure beguien vistatic: baño oñic berriz 'cusico 'ut zure templu saindua.

6 Inguratu ninduten urec arimaraño: leceac inguratu ninduen, osinac estali zuen nere burua.

7 Yautsi nitzen mendien zañetaraño: legorreco morrollec etsi ninduten seculaco: baño zuc guardatuco 'izu galtzetic nere bicia, nere Yinco Yauna.

8 Nere arima quechatzen celaïc nere barnean, oroitu nitzen Yaunaz: zure gana allega dayen nere otoitza zure templu sainduaï.

9 Gauza vanoac inutilqui guardatzen 'tuztenec, uzte' 'ute aren misericordia.

10 Baño nic laudorioco vozaïquin esqueñico datzut zuri sacrificioa: pagatuco 'ut Yaunaï salvacioaïndaco esqueñi diodan gucia.

11 Eta Yaunac manatu cion arrañaï: eta goitica botatu zuen Jonas legorrera.

III. Cap.

ETA 'torri cen berriz Yaunaïn itza Jonasi, ciolaïc:

2 Goiti zaite, eta zoaci Ninive ciudade aundira: eta 'in zazu an, nic erten datzudan predicua.

3 Eta goititu cen Jonas, eta partitu cen Ninivera Yaunaïn itzaïn arabera: eta Ninive cen ciudade aundi bat iru egunen bidecoa.

4 Eta asi cen Jonas ciudadean sartzen, an egun batez ibiliïc: eta oyuca erran zuen:

Oñic berroguei egun, eta izaïn da Ninive arrasatua.

5 Eta ninivarrec Yangoicoaïn baitan sinetsi zuten: eta publicatu zuten barua, eta veztitu ciren zacuz aundienetic ttipieneraňocoan.

6 Eta allegatu cen solasa Niniveco erregueïn ganaño: eta goititu cen bere tronutic, eta biluchi cen bere veztidotic, eta veztitu cen zacuz, eta yarri cen autsaïn gañean.

7 Eta 'in zuen oyu, eta erran zuen Niniven erregueïn eta ministro printzipalen ordenaz: Guizonec, eta aciendec, eta idiec, eta ardiec eztezatela deusere yastatu: ez bazcaïc yan, ez ere uric edan.

8 Eta guizonec, eta aciendec yauntz detzatela zacuac, eta esca dezatela Yaunaï firmequi, eta itzul dayela bacotcha bere bide macurretic, eta equen escuetan den gaichtaqueriatic.

9 ¿Eta norc daqui itzulico ote den Yangoicoa, eta barcatuco ote dacun: eta eztituco ote den bere coleraïn furrindatic, eta ez garela galduco?

10 Eta 'cusi cituen Yincoac equen obrac, nola aldaratu ciren beren bide gaichtotic: eta izan zuen Yangoicoac urricalmendua 'inen zabela mintzatu cen gaitzaïn gañean, eta etzuen 'in.

IV. Cap.

ETA Jonasec izan zuen sentimentu aundi bat, eta asertu cen:

2 Eta Yaunaï otoitz 'in zuen, eta erran: Otoizten zaitut, Yauna, ¿ezta au, nere tierran oñic nitzelaïc, beldur nitzena guertatuco cela? unen gatic aitzinatu nitzen Tarsisera igues 'itera. Daquidalacotz zu zarela Yangoico bat biotz onecoa eta misericordiosoa, sufritua eta urricalmendu aundicoa, eta becatuac barcatzen 'tutzuna.

We certify that only 250 copies of this work have been printed, of which one is with red borders.

STRANGEWAYS & WALDEN,
(late G. Barclay,)
28 Castle Street, Leicester Square.

LA PROPHÉTIE DE JONAS

TRADUITE EN

DIALECTE BASQUE DE LA BASSE NAVARRE,

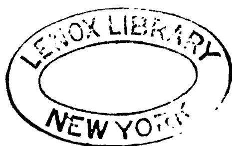
TEL QU'IL EST COMMUNÉMENT PARLÉ DANS
LA VALLÉE DE CIZE.

PAR

M. L'ABBÉ CASENAVE.



LONDRES. 1862.


LENOX LIBRARY
NEW YORK

JONASEN PROFEZIA.

I. Kap.

JAUNAK adiäzi ziïn bere hitza Jonas Amathiïn semiaï, eta erran ziakozun:
2 Jeiki haï, eta haïl Ninibako hiri handiät,
eta han pedeika zak: zeën haïn gachtakeria
alchatu baita ene aintzineät.
3 Abiatu zuün beäz Jonas, Tharsiseät Jaunaïn bichtatik ihes 'itia 'tik. Joppeät heldu zenian, hatzeman ziïn Tharsiseät zuan untzi bat: eta haät juaiteko Jaunaïn bichtatik, pasaya paätuïk, sarthu zuün untzi hartan.

4 Jaunak haätik itsasoät haize handi bat igorri ziïn: eta tempesta bat handia jalgi zuün itsasuan, nun untzia porroskatzeko hirriskian baizen.

5 Ordian maïñelak beldurtu zitzun, eta othoiztu zizien beren Jinkua: geö untziaïn ahintzia 'tik, hartako kargak aurthiki zitzien itsasoät. Jonas haätik deutsi zuün untziaïn behereät, ba-eta han lokhartu harria bezala.

6 Hola zolaïk juan ziziakozun untziaïn gidairia, eta erten diakozu: Nola zaude hola luan sarthuïk? Jeiki zite, eta othoitz 'azu zure Jinkua, heldu 'ada gutaz ohituko 'uzu, eta ezkitzi hilaäziko.

7 Batzuk bester erran zizien: Zaurte, thiä dezaün chortia, jakiteko nor dela kausa jin zaün nahigabe hau. Thiätu zizien beäz: eta Jonas zuün eöri.

8 Erran ziakozien ordian: Jakinaäz ezaüzu zertaïk heldu zaün lanjer hau. Zer da zure ofiziua? Nungo zira? Noät ari zira? Azkentsun, zer jendetaïk atheätzen zira?

9 Hebrotarra nuzu, ihardesten diezu, eta zeria eta lurra 'in 'tien Jinko Jauna zerbitzatzen dizit.

10 Hori aitziaïkin oro laztatzen 'tzu, eta erten diakozie: Zer aizan zira? (alainan ere haïn beäïn ahotik jakin zizien Jaunaïn bichtatik ihes zaïlela.)

11 Erran ziakozien beäz: Zer 'inen dauzuü itsasua baä dakïun amokatik? zeën hur-kolpiak mulkatzen, eta handitzen zitzun.

12 Ihardesten diezu: Har, eta aurthik nezazie itsasoät, eta itsasua geldituko zauzie: ezik baziaïzut ni nizala kasu ukan duziela tempesta handi hau.

13 Maïñelak haätik entseätzen zitzun leihorreät heldu nahiz, bainan debalde zuün: zeën-eta itsasua baizaïlan, eta hura buru-gainetik baizizen juaiten.

14 Oihu 'in zizien beäz Jaunaï, eta erran ziakozien: Othoizten zituü, Jauna, gizon hunen heriotzia eztaïn izan gu hilaäzteko suyeta, eta eztaïn ichur gure gaineät odol inozenta: zeën, Jauna, zuk nahi 'uzun bezala 'in baita gauza hau.

15 Hori erran zuteneko, hartu eta aurthiki zizien Jonas itsasoät: eta behala itsasua apazatuïk jarri zuün bere furiatik.

16 Ordian beldur handi batek hartu zitzin Jaunaïndako, biktimak ofeitu, eta botiak 'in ziazkotzien.

II. Kap.

BAINAN Jinkuak han ziaukezun prest arrain handi bat Jonasen iësteko: eta Jonas egon zuün haïn sabelian hiru egun, eta hiru gauez.

2 Othoiztu ziïn bere Jinko Jauna arrainaïn barnetik.

3 Erran ziïn: Jaunaï oihu 'in dizit ene penaïk handienian, eta intzun nizi: hobiaïn zolatik oihu 'in dizit, eta aitu 'uzu ene botza.

4 Aurthiki nuzu itsasuaïn erdiät huraïn zolaäno, eta hurak nizi inguätu: zure hur-mendoi,

eta turrusta guziak igaän ziazkiatzu buriaïn
gainetik.

5 Ordian erran dizit: Zure begien aintzine-
tik igorri nuzu: halere berriz ikusiko 'izit zure
templo seindia.

6 Hurek ezarri nizie azken estremitatian:
leizia alde otaïk nizin, osinak estali ziïn ene
buria.

7 Deutsi nuzu mendien erruak bezain be-
hera: lurra zerraäilu, sekulakotz hetsia nin-
tzun: bainan, ene Jinko Jauna, ene bizia etzu
utziko andeätzeä.

8 Ene arima hestura borthitzenian zelaïk, zu-
taz, Jauna, ohitu nuzu: ene othoitza zure 'anat,
eta zure templo seindiaïn 'nat alcha daïla.

9 Auferretan banitatiak beïratzen 'tuztenek,
galtzen dizie heëndako den miserikordia.

10 Bainan nik ahoz laudatzen zituälaïk ofei-

tuko dauzkitzut: Jaunaï errendatuko 'tzit nihaun salbatziaïndako 'in 'tuän botu guziak.

11 Ordian Jaunak manatu ziïn arrainaï kampoät eman zezan Jonas: eta leihorreät botatu ziïn.

III. Kap.

BERRIZ-ERE Jauna mintzatu zuün Jonasi, erten zakolaïk:

2 Jeiki haï, eta haïl oäi berian Ninibako hiri handiät: eta han errazkik nik erraiten dezteätanak.

3 Jonas beäz behala abiatu zuün, eta juan Ninibaät Jaunaïn maniaïn aäbera: Niniba zuün hiri handi bat zointan hiru egunen bidia baizen buru-bat-etaïk besteä juaiteko.

4 Jonas hasi zuün hirian sartzen eta iïli egun

bat osoïk. Oihu 'ten ziïn: Ono berrogoi egun, eta Niniba emphoildia izaïn duzu.

5 Ninibatarrek Jinkuaïn hitza sinhetsi zizien, eta barurtzia manatu: hasiïk handienetik ttipieneäno, oro zakhuz estaliïk jarri zitzun.

6 Berri hori intzun zien bezain laster, Ninibako errege jeiki bere tronutik, khendu bere arropak bere soinetik, zakhu batez estali zuün, eta jarri hautsaïn gainian.

7 Oihu 'naäzi, eta kridaäzi ziïn erregeïn eta printzen phartez, erten zeëlaïk: Gizonek, zamariek, idiek, eta hazinda-churiek eztezatela deus ahuan ezar: eztitela bazka, ez-eta edanaäz.

8 Jendiak, eta animaliak zakhuz estaliak izan ditela, eta 'in-ahala Jaunaï oihu 'in dezatela, bakhotchak utz dezala bere bide gachtua, eta haïn eskiak zikintzen dien inikitatia.

9 Nok taki Jinkua eztela itzuliko gure 'anat

guri barkhatzeko, eta bere koleraïn borthizta-
suna eztiela aphazaäziko gure esparñiatzeko?

10 Peetchatu zitzin beäz Jinkuak heïn obrak,
zeën combertitu baiziren jalgiz beren bide gach-
tuetatik: eta Jinkuak hetaz pietate izanik, baätu
zuün igorri gabe delibeätu zitien gaitsak, eta
utzi zitzin deus 'in gabe.

IV. KAP.

JONAS ordian desolatu zuün handizki, ba-eta koleän sarthu:

2 Jaunaï mintzo zelaïk, erran ziïn: Errazu othoi, Jauna, heä 'eztenez gerthatu nik erten niena, neure herrian nintzan demboran? hortako delibeätu nizin ihes juaitia Tharsiseät. Baziaïzut eïki Jinko bat zïela amultsia, huna, pazienta, miserikordia handi batez bethia, eta barkhatzen zula bekhatiak.

3 Oäi beäz, Jauna, atheäz 'aäzu othoi hatsa

gorphutzetik: zeën hobio baita enetako hiltzia bizitzia bano.

4 Bainan Jaunak erran ziakozun: Uste 'uka arrazoin dukala holakatzeko?

5 Hortan jalgi zuün Jonas hiritik, eta jarri hirian iruzkiko aldetik: han 'in ziïn itzalgune bat, zoinaïn-pian egon baizen ikhusteko hiriaï zer gertatuko zizakon.

6 Jaunak arte hartan sorraäzi ziïn huntz-osto handi bat, zoina alchatu baizen Jonasen buria bano goro, hari itzal 'iteko, eta haïn sokorritzeko (ezik beruak ahuntzen ziïn). Plazerrik handienaïkin beäz ikhusten ziïn Jonasek huntz-osto-ondo hura.

7 Bainan bihamun goizian argi-phuntako Jinkuak igorri ziïn har bat, zoinak chilatuïk, eiharraäzi baizien ondua.

8 Noiz-eta-ere jeiki baizen iruzkia, Jaunak

alchaäzi ziïn haize bero bat khaldatzen ziena. Iruzkiak buria erreïk, Jonas hatsankatuïk ziozun. Hiltzia desïatzen zielaïk bere baithan, erran ziïn: Hobio 'uzu enetako hiltzia bizitzia bano.

9 Ordian Jaunak erran ziakozun Jonasi: Uste 'uka arrazoin dukala koleätzeko huntz-osto-ondo hau dela kasu? Ba', ihardesten diakozu, untsa arrazoin baitut koleätzeko hiltzia desïatzekoäno.

10 Jaunak haätik erran ziakozun: Hik pena 'uk galduz huntz-osto-ondo bat deusik gosta ez 'aukanaz, zoina handitu baita hire laguntza gabe, sorthu dena gau batez, eta beste ats batez eihartu.

11 Eta nik eztuta barkhatuko Niniba hiri handiaï, zointan baitira sei eta hogoi mila arima bano gehio, eztakitenak zoin duten ez eskuña ez ezkerra, eta kabala hanitz?

We certify that only 250 copies of this work have been printed, of which one is with red borders.

STRANGEWAYS & WALDEN,
(late G. Barclay,)
28 Castle Street, Leicester Square.

LA PROPHÉTIE DE JONAS

TRADUITE EN

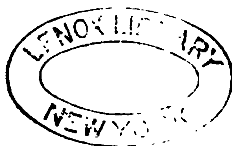
BASQUE LABOURDIN

PAR LE

CAP. DUVOISIN.



LONDRES. 1863.


LENOX LIBRARY
NEW YORK

JONASEN PROFEZIA.

I. KAP.

JAUNAREN hitza Jonasi, Amathiren semeari ilkhi zitzayoena, zerralarik:

2 Jaiki zaite eta zoaz Ninibako hiri handira,
eta erantzun zazu han, ene aitzinera igan dela
hango tzarkeria.

3 Eta Jonas jaiki zen, Jaunaren aitzinetik
Tharsisera ihes-egiteko. Jopera jautsi zen eta
atzeman zuen Tharsisera zihoan untzi bat; eman

zuen bidayako behar zen dirua, eta untzian sarthu zen, hartan zirenekin Tharsisera goateko Jaunaren ihes.

4 Jaunak ordean itsasora igorri zuen haize handi bat, eta phesia gaitza egin zen itsasoan, eta lehertzeko zorian zabilan untzia.

5 Itsasturuak izituak ziren; zein bere jainkoari deihadarka zauden, eta itsasora arthiki zituzten untzian ziren puskak, hekietaz izan zadien arindua; Jonas berriz, untzi-barnera jautsia zen, eta lo gogor batean zagoen.

6 Eta lemazaina hurbildu zitzayon eta erran zioen: Zertan zaude lo hortan? Jaiki zaite eta dei-egiozu zure Jainkoari, hean zure Jainkoa orhoituko den gutaz, eta gal ez gaitezen.

7 Eta han zirenek batak bertzeari erran zuten: Zatozte eta arthik detzagun zorteak, eta jakin dezagun zertako dathorkigun zorigaitz

hau. Eta arthiki zituzten zorteak, eta zortea Jonasen gainera erori zen.

8 Eta erran zioten: Ager dizaguk zer ariaz den zorigaitz hau gure gainean. Zer ofizio duk? Nongoa haiz eta norat hoa? edo zein jendakitarik haiz?

9 Jonasek ihardetsi zioten: Hebrearra naiz ni, eta itsasoa eta leihorra egin dituen Jainko Jaun zerukoaren beldurrean bizi naiz.

10 Eta izialdura handia lothu zitzayoten gizon hekiei, eta erran zioten Jonasi: Zertako egin duk hori? (ezen berak erranik bazakiten, Jaunaren aitzinetik ihes zihoala.)

11 Eta erran zioten: Zer eginen derayagu, itsasoa bara dadien gure ganik? Ezen goitituz eta hantuz zihoan itsasoa.

12 Eta Jonasek ihardetsi zuen: Har nezazue eta arthik itsasora, eta itsasoa baraturen

da zuen ganik; nik badakit alabainan phesia gaitz hau ene gatik ethorri dela zuen gainera.

13 Eta gizonak arrau-indarka hari ziren, leihorrera bihurtu nahiz, bainan etziren nausitzen, itsasoa goitituz eta hantuz zihoalakoz.

14 Eta Jaunari oihu-egin eta erran zioten: Othoi, Jauna, ez begedi gal gizon hunen heriotzearen ariaz, eta ez bezazu gure gain ezar odol hobengabea; zeren Jauna, nahi duzun bezala egiten baituzu.

15 Eta hartu zuten Jonas eta itsasora arthiki zuten, eta itsasoa jabaldu zen bere irakiduratik.

16 Eta gizon hekiek beldur handia hartu zuten Jaunarentzat; eta bitimak imolatu ziozkaten Jaunari, eta botuak egin zituzten.

II. KAP.

ETA Jaunak han ezarri zuen arrain handi bat
Jonasen iresteko; eta Jonas arrainaren
sabelean egotu zen hirur gau-egunez.
2 Eta bere Jainko Jaunari othoitz-egin zioen
arrainaren sabeletik,
3 Eta erran zioen: Ene hesturako lekhutik
Jaunari egin diot deihadar, eta entzun nau; ho-
biaren ondotik oihu-egin dut, eta aditu duzu ene
mintzoa.
4 Arthiki nauzu lezera, itsasoaren barnera,

eta urek inguratu naute; zure tirain eta uhinak
oro iragan zaizkit gainetik.
5 Eta nik erran dut: Iraizia naiz zure begien
aitzinetik; berriz ikhusiren dut halere zure tem-
plo saindua.
6 Urek inguratu naute, bizia khentzeko hei-
neraino; lezeak birundan hartu nau, itsasoak
estali darot burua.
7 Mendien behereko erroetara jautsi naiz;
lurreko hersgailuek giltzatu naute bethiko; eta
zuk, ene Jainko Jauna, galtzetik begiraturen
duzu ene bizia.
8 Ene arima hestutua zenean ene baithan,
zutaz orhoitu naiz, Jauna; hel zadien ene othoi-
tza zure gana, zure templo saindura.
9 Hutsalkeria alfer batzuei jarraikitzen dire-
nek ukho-egiten diote beren alderako urrikal-
menduari.

10 Bainan nik laudoriozko kantuekin imolaturen darozkitzut bitimak; eta ene salbatzeko, Jaunari bihurturen diozkat egin diozkadan botu guziak.

11 Eta Jaunak arrainari erran, eta arrainak goiti-egin zuen Jonas leihorrera.

III. KAP.

ETA bigarren aldiko Jonasi ilkhi zitzayoen
Jaunaren hitza, zerralarik:
2 Jaiki zaite, eta zoaz Ninibako hiri handira,
eta han erantzun zazu nik erraten darotzudan
erantzukia.
3 Eta jaiki zen Jonas, eta, Jaunaren hitzaren
arabera, Ninibara goan zen; eta Niniba hain
zen hiri handia, non baitzuen hirur egunen bi-
dea.
4 Eta Jonasek, sartzen abiatu zenetik, egin

zuen egun baten bidea, eta oihu-egiten zuen eta erraten: Oraino berrogoi egun, eta hiria chahutua izanen da.

5 Eta Ninibarrek sinhetsi zuten Jainkoa baithan; erantzun zuten barura, eta handienetik ttipieneraino zakhuz jauntzi ziren guziak.

6 Eta berria heldu izan zitzayoen Ninibako erregeri, eta jaiki zen bere tronutik, eta arthiki zituen bere soinekoak, eta jauntzi zuen zakhu bat, eta jarri zen hautsaren erdian.

7 Eta Niniban oihu-egin eta erantzun zuten erregeren eta buruzagien manamenduz, erranez: Gizonek, zaldiek, idiek, ardiek ez bezate den-gutiena dasta; ez beitez alha, eta ez bezate urik edan.

8 Zakhuz estal beitez gizonak eta aziendak; beren indar guziaz deihadar-egin biozote Jaunari; eta batbedera bihur bedi bere bide

gaichtotik eta eskuen gainean duen tzarkeriatik.

9 Nork daki hean ez den itzuliko Jainkoa, eta hean ez duen barkhatuko; hean ez den bihurko bere hasarrearen irakiduratik, eta hala ez baikare galduko?

10 Eta Jainkoak ikhusi zituen hekien egintzak, itzuli zirela beren bide tzarretik; eta Jainkoa urrikaldu zen hekiei eginen ziotela erran zuen gaizkiaren gainean, eta etzioten egin.

IV. Kap.

ETA Jonas hestutu zen hestura handi batez, eta minkhaiztu zen.

2 Eta othoitz-egin zioen Jaunari, eta erran: Othoi, Jauna, ez othe da hau ene solasa, ene herrian oraino egoten nintzenekoa? aria hortaz aitzindu naiz Tharsisera ihes goatera. Badakit ezen zu zarela Jainko barkhatiar, urrikalmendutsu, jasankor, urrikalpen handitakoa, eta gaizkia barkhatzen duzuna.

3 Eta orai, Jauna, athera zazu othoi ene arima ene baitharik; zeren enetzat heriotzea bizitzea baino hobea baita.

4 Eta Jaunak erran zioen: Uste duzu aria onez hasarretzen zaren?

5 Eta Jonas Ninibatik ilkhi zen eta jarri hiritik iguzki-alderat; eta beretzat egin zuen han itzalpe bat, eta jarria zagoen haren azpian itzalean, ikhusi arteo zer gerthaturen zitzayoen hiriari.

6 Eta Jainko Jaunak sortarazi zuen huntz-ondo bat, eta igan zen Jonasen buru gainera, itzala izan zadien haren buruaren gainean, eta geriza zezan hura, beroaz khechatua zelakoz; eta bozkario handiaz boztu zen Jonas huntz-ondoaren ariaz.

7 Eta biharamun argi-hastean Jainkoak igorri zuen har bat, eta jo zuen huntz-ondoa, eta ihartu zen.

8 Eta iguzkia ilkhi zenean, Jaunak manatu zuen haize bero eta erregarri bat; eta iguzkiak

jo zuen Jonasen burua, eta saphak ithotzen zuen Jonas; eta bere biziari galdatu zioen hilik utz zezan, eta erran zuen: Bizitzea baino hobe nuke hiltzea.

9 Eta Jaunak erran zioen Jonasi: Uste duzu ongi samurtzen zaren huntz-ondoaren ariaz? Eta ihardetsi zuen: Aria dut samurtzeko heriotzeraino.

10 Eta Jaunak erran zioen: Minkhaitz zare huntz-ondo baten ariaz, zeinaren ethorrarazteko ez baitzare behartu, eta zeinaren handiarazten ez baitzare haritu; zeina gau batez sorthu eta bertzean hil baita;

11 Eta nik ez othe diot barkhaturen Ninibako hiri handiari, zeintan baitire ehun eta hogoi mila gizon baino gehiago, beren eskuina eta ezkerra ezagutzen ez dituztenak, eta azienda elemenia bat?

We certify that only 250 copies of this work have been printed, of which one is with red borders.

STRANGEWAYS & WALDEN,
28 Castle Street, Leicester Square.

LA PROFEZIA DI GIONA

VOLGARIZZATA IN

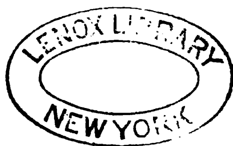
DIALETTO SARDO CAGLIARITANO

DALL'

AVV. FEDERIGO ABIS.



LONDRA. 1861.


LENOX LIBRARY
NEW YORK

SA PROFEZIA DE GIONAS.

Cap. I.

E SU fueddu de su Signori s'est fattu intendiri a Gionas fillu de Amati, narendi:
2 Pesa, e bai a Ninive çittadi manna, e
predica innì: poita sa malizia sua est alzada
in facci a mei.
3 E si fiat moviu Gionas, po si ndi fuiri a
Tarsis de s' aspettu de su Signori, e fiat calau
a Gioppe, e hiat incontrau unu bastimentu,
ch' andàt a Tarsis: e hiat donau su nolu suu,

e fiat calau in su bastimentu po si nd' andai cun issus a Tarsis de s' aspettu de su Signori.

4 Su Signori però hiat mandau unu grandu bentu in mari: e si fiat fatta una grandu tempestadi in mari, e su bastimentu perigulàt de si sfracassai.

5 E timiant is marineris, e zerrianta is ominis a su Deus insoru: e hianta ghettau is mercanzias, chi fiant in su bastimentu, a mari, a talis chi s' allebiessit de issas, e Gionas si nci fiat calau a s' internu de su bastimentu, e dormiat a sonnu grai.

6 E s' accostat a issu su patronu, e ddi narat: E poita tui ti lassas opprimiri de su sonnu? pesa, e invoca su Deus tuu, si po fortuna s' arregordit Deus de nosu, e no morgiaus.

7 E naràt unu cumpangiu a s' aturu: Bes-

sei, e tireus a sorti, e scipiaus, poita cust' istrossa nos acontessit. E hianta tirau a sorti: e fiat arruta sa sorti asuba de Gionas.

8 E hianta nau a issu: Naranosì, po cali motivu siat arruta a nosaterus cust' istrossa: cali est s' arti tua? de cali paisu ses, e aundi andas? o puru de cali populu ses tui?

9 E narat a issus: Deu seu Ebreu, e deu timu su Signori Deus de su celu, ch' hat fattu su mari, e sa terra.

10 E is marineris hianta tentu unu grandu timori, e hianta nau a issu: Poita has fattu custu? (poita is ominis conosciant, chi fuiat de sa presenzia de su Signori, poita si ddus hiat manifestau.)

11 E hianta nau a issu: Ita depeus fai a tui, e su mari s' hat assussegai cun nosu? poita su mari cresciat, e s' avolotàt.

12 E narat a issus: Pigaimì, e ghettaimì a mari, e s' hat assussegai su mari cun bosaterus: poita deu sciu, chi po causa mia custa tempesta manna est bennia asuba de bosaterus.

13 E is marineris arremanta po torrai a terra, e no podiant: poita su mari cresciat, e s' avolotàt asuba de issus.

14 E hianta zerriau a su Signori, e naranta: Signori, po caridadi, no morgiaus po s' anima de cust' omini, e no dongas asuba nosta su sanguni de un' innoçenti: poita tui, Signori, coment' has boffiu, has fattu.

15 E afferrant a Gionas, e ddu ghettant a mari: e si fiat placau su mari de su furori suu.

16 E is ominis hianta timiu su Signori cun grandu paura, e hiant offertu sacrifizius a su Signori, e fattu votus.

CAP. II.

E HIAT preparau su Signori unu grandu pisci po ch' ingurtessit a Gionas: e fiat Gionas in brenti de su pisci tres dìs, e tres nottis.

2 E pregàt Gionas a su Signori Deus suu de brenti de su pisci.

3 E naràt: Hapu zerriau de sa tribulazioni mia a su Signori, e m' hat ascurtau: de brenti de s' inferru hapu zerriau, e has ascurtau sa boxi mia.

4 E mi nci has ghettau in su profundu, in su coru de su mari, e s' arriu m' hat ingiriau: totu is profundoris tuus, e is undas tuas sunt arrutas asuba de mei.

5 E deu naramu: Seu repudiau de sa presenzia de is ogus tuus: ma atera borta hap' a biri su templu santu tuu.

6 Is aquas m' hant ingiriau finzas a s' anima: s' abissu m' hat inserrau, su mari hat cobertu sa conca mia.

7 Seu calau in is basciuras de is montis: is punteddus de sa terra m' hant inserrau in eternu: e has a sullevai de sa corruzioni sa vida mia, Signori Deus miu.

8 Mentras s' anima mia fiat in angustias, mi seu arregordau de su Signori: po chi audit a tui s' orazioni mia, a su templu santu tuu.

9 Cuddus, chi custodiant is vanidadis de badas, abbandònanta sa misericordia sua.

10 Deu però cun boxi de alabanza hap' a sacrificai a tui: totu is cosas, ch' hapu fattu votu hap' a donai po sa saludi a su Signori.

11 E su Signori hiat cumandau a su pisci: e nd' hiat vomitau a Gionas in terra.

Cap. III.

E SU fueddu de su Signori s' est fattu in-
tendiri un' atera borta a Gionas, narendi:
2 Pesa, e bai a Ninive çittadi manna: e
predica innì totu cuddu, chi deu nau a tui.
3 E si fiat moviu Gionas, e fiat andau a
Ninive segundu su fueddu de su Signori: e
Ninive fiat una çittadi manna de tres dìs de
camminu.
4 E Gionas fiat cumenzau a intrai in çittadi
ind' ũna dì de camminu: e hiat zerriau, e hiat

nau: Ancora quaranta dìs, e Ninive hat essiri destruia.

5 E is ominis Ninivitas creiant in Deus: e predicanta su digiunu, e si fianta bestius de saccus de su prus mannu finzas a su prus piticu.

6 E custu fattu fiat arribau a origas de su rei de Ninive: e si ndi fiat pesau de su tronu suu: e nci hiat fuliau su bestiri suu, e si fiat bestiu de saccu, e si fiat cobertu de cinixu.

7 E hiat zerriau, e nau in Ninive po bucca de su rei e de is prinçipis suus, narendi: Is ominis, e is animalis, is bois, e is brebeis no tastinti nudda, no pasciant, e no biant aqua.

8 E is ominis, e is bestias si cobergianta de saccus, e zerrint a su Signori cun forza, si cunvertat dognunu de su camminu malu suu, e de s' iniqûidadi, ch' est in is manus insoru.

9 Chini scit, si Deus s' hat a furriai, e nos hat a perdonai: e s' hat a stesiai de su furori de sa collera sua, e no heus a morri?

10 E hiat bistu Deus is operas insoru, e comenti si fianta cunvertius de su camminu malu insoru: e Deus s' est appenau asuba de su mali, ch' hiat fueddau de fai a issus, e no dd' hiat fattu.

CAP. IV.

E GIONAS si fiat affliggiu cun grand' afflizioni, e si fiat inqûietau:

2 E hiat pregau a su Signori, e hiat nau:
Ti pregu, o Signori, forsis no est custa sa paraula mia, candu deu femu in logu miu? Po sa cali cosa mi seu antiçipau a mi nci fuiri a Tarsis. Poita sciu, chi tui ses Deus clementi e misericordiosu, pazienti e de meda piedadi, e perdonas a sa malizia.

3 E immoi, Signori, pigandi, ti pregu, s' anima mia: poita po mei est mellus sa morti, chi no sa vida.

4 E narat su Signori: Creis forsis tui, chi fazzas beni a t' inqûietai?

5 E Gionas si ndi fiat bessiu de sa çittadi, e si fiat sezziu contra s' orienti de sa çittadi: e s' hiat fattu unu barracca, e si nci fiat sezziu asuta s' umbra sua, finzas ch' hessit bistu ita acontessiat in sa çittadi.

6 E Deus su Signori hiat preparau una matta d' edera, e s' alzàt asuba sa conca de Gionas, de manera chi s' umbra fiat asuba de sa conca sua, e ddi fiat arreparu (poita fiat allacanau). E Gionas si fiat allirgau de s' edera cun grandu prexu.

7 E hiat preparau Deus unu bremi a su spuntadroxu de su mangianu infattu: e hiat puntu s' edera, e si fiat siccada.

8 I essendi nasciu su soli, hiat cumandau su Signori a unu bentu callenti, ch' abbruxàt: e

su soli battiat asuba sa conca de Gionas, e dd' affannàt: e dimandàt a s' anima sua, chi morgessit, e hiat nau: Mellus est po mei morri, che biviri.

9 E su Signori hiat nau a Gionas: Creis tui forsis, chi fazzas beni a t' inqûietai po s' edera? E narat: Beni deu m' inqûietu finzas a sa morti.

10 E hiat nau su Signori: Tui ti qûescias po s' edera, po sa cali no has traballau, nè has fattu, chi creschessit; sa cali est nascia ind' una notti, e ind' una notti est morta.

11 E deu no hap' a perdonai a sa çittadi manna de Ninive, in sa cali ci sunti prus de centu binti mill' ominis, chi no scint ita passit de malu tra sa deretta e sa manca, e medas animalis?

We certify that only 250 copies of this work have been printed, of which one is with red borders.

STRANGEWAYS & WALDEN,
(late G. BARCLAY,)
28 Castle Street, Leicester Square.

LA PROFEZIA DI GIONA

VOLGARIZZATA IN

DIALETTO SARDO LOGUDORESE

DAL

CAN. G. SPANO.



LONDRA. 1861.

SA PROFETIA DE JONAS.

CAP. I.

ET facta est sa paraula de su Segnore ad Jonas fizu de Amathi, nende:

2 Pesa, et bae in Ninive cittade manna, et
preiga in ipsa: proite sa malitia sua est alzada
innantis meu.

3 Et si movesit Jonas, pro fuire in Tharsis
dai sa faccia de su Segnore, et falesit in Joppe,
et incontresit una nae, qui andaiat in Tharsis:
et desit su nolu sou, et falesit in ipsa pro andare

cum ipsos in Tharsis dai sa faccia de su Segnore.

4 Su Segnore però mandesit unu grande bentu in su mare: et facta est una tempestade manna in mare, et sà nae perigulaiat de si fracassare.

5 Et timesint sos marineris, et clamesint sos homines ad su Deus ipsoro: et bettesint sas mercanzias, qui fint in sa nae, in mare, ad tales qui si allezerigheret da ipsas: et Jonas si que fit faladu ad s' internu de sa nae, et dormiat a somnu grae.

6 Et s' accostesit ad ipsu su patronu, et li nesit: Et proite tue ti laxas opprimere dai su somnu? pesa, et invoca su Deus tou, si pro sorte si ammentet Deus de nois, et non morzamus.

7 Et nesit s' unu ad s' ateru cumpagnu:

Benide, et tiremus a sorte, et iscamus, proite custa istroscia siat ad nois. Et tiresint a sorte: et ruesit sa sorte subra Jonas.

8 Et nesint ad ipsu: Inzitanos, pro quale motivu siat ruta ad nois custa istroscia: qual' est s' arte tua? de quale terra ses, et ad inue andas? o puru de quale populu ses tue?

9 Et nesit ad ipsos: Eo so Hebreu, et eo timo su Segnore Deus de su chelu, qui factesit su mare, et i sa terra.

10 Et i sos marineris timesint de unu grande timore, et nesint ad ipsu: Proite factesti custu? (Proite qui sos homines connoschesint, qui fuiat dai sa presentia de su Segnore, proite bi lis haiat manifestadu).

11 Et nesint ad ipsu: Ite devimus fagher ad tie, et i su mare s' hat assussegare cum nois? proite su mare creschiat, et si abbulottaat.

12 Et nesit ad ipsos: Leademi, et bettademi in mare, et s' hat assussegare su mare cum bois: proite qui eo isco, qui pro causa mia custa tempestade manna est bennida subra bois.

13 Et i sos marineris remigaiant pro torrare ad terra, et non podiant: proite su mare creschiat, et si abbulottaat subra de ipsos.

14 Et clamesint ad su Segnore, et nesint: Segnore, pro charidade, non morzamus pro s'anima de cust' homine, et non dias subra ad nois su sambene de unu innocente: proite tue, Segnore, comente has querfidu, has factu.

15 Et afferresint a Jonas, et lu bettesint in mare: et si plachesit su mare dai su fervore sou.

16 Et i sos homines timesint su Segnore cum grande timore, et offerzesint sacrificios ad su Segnore, et factesint votos.

Cap. II.

ET preparesit su Segnore unu pische mannu
pro qui ingulliret a Jonas: et fiat Jonas
in bentre de su pische tres dies, et tres noctes.
2 Et preghesit Jonas ad su Segnore Deus sou
dai bentre de su pische.
3 Et nesit: Hapo clamadu dai sa tribulatione
mia ad su Segnore, et m' hat exaudidu: dai
bentre de s' inferru hapo clamadu, et has iscul-
tadu sa boghe mia.
4 Et mi qu' has bettadu in su profundu, in

su coro de su mare, et i su flumen m' hat inghi-
riadu: totu sas voragines tuas, et i sas undas
tuas sunt rutas subra de me.
5 Et eo nesi: So repudiadu dai sa presentia
de sos ojos tuos: ma atera bolta hapo a bider su
templu sanctu tou.
6 Sas abbas mi hant inghiriadu finzas ad
s' anima: s' abissu mi hat inserradu, su mare
hat cobertu sa conca mia.
7 So faladu in sas basciuras de sos montes:
sos palos de sa terra mi hant inserradu in eter-
nu: et has a sublevare dai sa corruptione sa
vida mia, Segnore Deus meu.
8 Mentras s' anima mia fiat in angustias, mi
so ammentadu de su Segnore: pro qui benzat
ad tie s' oratione mia, ad su sanctu templu tou.
9 Quie custoint sas vanidades de badas, ab-
bandonant sa misericordia ipsoro.

10 Eo però cun boghe de laude hap' a sacrificare ad tie: totu sas cosas, qui hapo factu votu hap' a dare pro sa salude ad su Segnore.

11 Et su Segnore cumandesit ad su pische: et vomitesit a Jonas in terra.

Cap. III.

ET i sa paraula de su Segnore s'est facta un' atera bolta ad Jonas, nende:

2 Pesa, et bae in Ninive cittade manna: et preiga in ipsa totu cuddu, qui eo naro ad tie.

3 Et si movesit Jonas, et andesit in Ninive segundu sa paraula de su Segnore: et Ninive fiat una cittade manna de tres dies de caminu.

4 Et Jonas cominzesit ad intrare in cittade in caminu de una die: et abboghinesit, et nesit: Ancora baranta dies, et Ninive det essere destruida.

5 Et sos homines Ninivitas cretesint in Deus: et preighesint su dejunu, et si sunt bestidos de saccos dai su plus mannu finzas ad su minore.

6 Et custu factu pervenzesit ad orijas de su re de Ninive: et si nde pesesit dai su soliu sou, et furriesit dai se sa bestimenta sua, et si bestesit de saccu, et si sezzesit in sa chijina.

7 Et clamesit, et nesit in Ninive per bucca de su re et de sos principes suos, narende: Sos homines, et sos animales, sos boes, et sas berveghes non assazent cosa, non pascant, nè biant abba.

8 Et i sos homines, et i sas bestias si coberzant de saccos, et clament ad su Segnore cum fortalesa, si cunvertat dogniunu dai sa via sua mala, et dai s'iniquidade, qui est in manus ipsoro.

9 Quie ischit, si Deus si hat a isvoltare, et

nos perdonet: et ritrattet su furore de s' ira sua, et non hamus a morrere?

10 Et bidesit Deus sas operas ipsoro, et comente si fint convertidos dai sa via mala ipsoro: et Deus si est appenadu subra su male, qui haiat faeddadu de fagher ad ipsos, et non lu factesit.

CAP. IV.

ET Jonas si affligesit cum grande afflictione, et si est airadu:

2 Et preghesit ad su Segnore, et nesit: Ti prego, o Segnore, forsis non est custa sa paraula mia, quando eo fia in logu meu? Pro sa quale cosa mi antecipesi pro mi que fuire in Tharsis. Proite isco, qui tue ses Deus clemente et misericordiosu, patiente et de meda piedade, et perdonas ad sa malitia.

3 Et como, Segnore, leande, ti prego, s' ani-

ma mia: proite pro me est mezus sa morte, qui
non sa vida.

4 Et nesit su Segnore: Cres forsis tue, qui
factas bene a t' airare?

5 Et Jonas si nde bessesit dai sa cittade, et si
sezzesit contra s' oriente de sa cittade: et si
factesit un' umbraju, et si addajesit subta ipsu
in s' umbra, finzas qui bideret ite accaderet ad
sa cittade.

6 Et su Segnore Deus haiat preparadu una
matta de hedera, et alzaiat subra sa conca de
Jonas, ad tales qui s' umbra esseret subra sa
conca sua, et lu protegeret (proite fit allaccana-
du). Et Jonas s' allegresit de s' hedera, cum
grande allegria.

7 Et preparesit Deus unu berme ad s' ispun-
tada de su manzanu infattu: et punghesit s' he-
dera, et si sicchesit.

8 Et essende naschidu su sole, cumandesit su Segnore ad unu bentu caldu, qui brujaiat: et i su sole battiat subra sa conca de Jonas, et affannaiat: et dimandesit ad s' anima sua, qui morzeret, et nesit: Mezus est pro me morrere, que vivere.

9 Et su Segnore nesit ad Jonas: Cres tue forsis, qui factas bene de ti airare pro s' hedera? Et nesit: Bene eo mi airo finzas ad sa morte.

10 Et nesit su Segnore: Tue ti doles pro s' hedera, pro sa quale no has trabagliadu, nè has factu, qui crescheret; sa quale est naschida ind' una nocte, et ind' una nocte morzesit.

11 Et eo no hap' a perdonare ad sa cittade manna de Ninive, in sa quale sunt plus de chentu vinti miza homines, qui non ischint ite siat de malu inter sa dextra et i sa manca, et medas animales?

We certify that only 250 copies of this work have been printed, of which one is with red borders.

STRANGEWAYS & WALDEN,
(late G. Barclay,)
28 Castle Street, Leicester Square.

LA PROFEZIA DI GIONA

VOLGARIZZATA IN

DIALETTO SARDO TEMPIESE

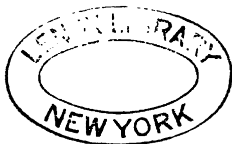
DAL

REV. P. P. PORQUEDDU

DELLE SCUOLE PIE.



LONDRA. 1862.



LA PROFEZIA DI GIONA.

Cap. I.

E LU Signori faiddesi a Giona fiddolu di Amati, dicendi:

2 Pesa, e anda a Ninivi citai manna, e pridichighia und' e idda: palchì la malizia soja è alzata dananzi a me.

3 E si muisi Giona, pal fugghì a Tarsis da la faccia di lu Signori, e falesi a Gioppi, e incuntresi una nai, chi andaa a Tarsis: e desi lu so' nolu, e falesi in drentu a idda par andà cu iddi a Tarsis fugghiendi la faccia di lu Signori.

4 Lu Signori però mandesi un gran ventu in lu mari: e si fesi una timpistai manna in mari, e la nai piriculaa di fracassassi.

5 E timisini li marinai, e gridesini l' omini a lu Deu d' iddi: e ghittesini li malcanzii, ch' erani in la nai, a mari, palchì s' allicirissi d' iddi: e Giona si ni falesi in drentu a la nai, e drummìa d' un sonnu grai.

6 E s' accustesi a iddu lu patronu, e li disi: Palchì ti lassi opprimì da lu sonnu? pesa, invoca lu to' Deu, si pal solti s' ammentia Deu di noi, e no molghimi.

7 E disi l' unu a l' altu cumpagnu: Viniti, e tiremu a la solti, e sappimi palchì noi agghimi chistu mali. E tiresini a la solti: e cadisi la solti supr' a Giona.

8 E disini a iddu: Indichighiaci pal casgioni di ca noi agghimi chistu mali: cal' è

l' alti toja? cal' è la to' tarra, e à und' andi? oppuru di ca populu se' tu?

9 E disi a iddi: Eu socu Ebreu, e timu lu Signori Deu di lu celi, chi fesi lu mari e la tarra.

10 E li marinai timisini d' un gran timori, e disini a iddu: Palchì hai fattu chistu? (palchì l' omini cunniscisini, chi iddu fugghìa da la presenzia di lu Signori, palchì vi l' aìa manifestatu.)

11 E disini a iddu: Chi cos' emu a fà a te, e lu mari s' ha a calmà cun noi? palchì lu mari criscìa, e s' abbuluttaa.

12 E disi a iddi: Piddetimi, e ghittetimi a mari, e s' ha a calmà lu mari cun voi: palchì eu socu, chi pal causa mea chista timpistai manna è vinuta supr' a voi.

13 E li marinai rimaani pal turrà a tarra,

e no pudiani: palchì lu mari criscìa, e s' abbu-
luttaa supr' a iddi.

14 E cramesini a lu Signori, e disini: Ti
prichemu, o Signori, chi noi no molghimi pa
l'anima di chist' omu, e no dà supr' a noi lu
sangu d' un innuzenti: palchì tu, o Signori,
hai fattu com' hai vulutu.

15 E piddesini a Giona, e ci lu lampesini a
mari: e si calmesi lu mari da lu so' furori.

16 E l' omini timisini a lu Signori cun gran
timori, e offrisini sacrifizii a lu Signori, e
prummittisini voti.

CAP. II.

E PRIPARESI lu Signori un pesciu mannu pa ignutissi a Giona: e era Giona in la ventri di lu pesciu tre dì, e tre notti.

2 E prichesi Giona da la ventri di lu pesciu a lu Signori Deu soju.

3 E disi: Aghiu cramatu da la me' tribulazioni a lu Signori, e m' ha iscultatu: da la ventri di lu 'nfarru aghiu cramatu, e hai iscultatu la me' boci.

4 E tu mi ci ghittesti in lu profundu, in lu

cori di lu mari, e lu riu m'ha inghiriatu: tutti li to' pischini, e li to' undi sò caduti supr' a me.

5 Ed eu disi: Socu statu scacciatu da la presenzia di li to' occhi: nientidimancu aghiu a vidè un' alta volta lu to' santu templu.

6 L' ei m' hani inghiriatu fin' a l' anima: l' abissu m' ha insarratu, lu mari ha cupaltu lu me' capu.

7 Socu falatu a li bassuri di li muntagni: li pali di la tarra m' hani insarratu in eternu: e hai a sullevà da la curruzioni la me' vita, Signori Deu meu.

8 Candu l' anima mea era in angustii, mi socu ammintatu di lu Signori: palchì la me' orazioni arreja à te, e a lu to' santu templu.

9 Li chi custodini li vanitai dibata, abbandonani la so' misaricoldia.

10 Eu però cun voci di vantu aghiu a sacri-
ficà a te: tuttu lu ch' aghiu prummissu in votu,
aghiu a dà pa lu salutu a lu Signori.
11 E lu Signori cumandesi a lu pesciu: e ni
bumbitesi a Giona a tarra.

Cap. III.

E LU Signori faiddesi un' alta volta a Giona, dicendi:

2 Pesa, e anda a Ninivi citai manna: e pridichigia und' e idda tuttu lu chi t' aghiu a dì eu.

3 E si ni pisesi Giona, e andesi a Ninivi sigundu la paraula di lu Signori: e Ninivi era una citai manna di tre dì di caminu.

4 E cumincesi Giona a iscurrì la citai pa una dì di caminu: e buciesi, e disi: Ancora curanta dì, e Ninivi sarà distruita.

5 E l' omini Niniviti cridisini in Deu: e pri-
dichesini lu diunu, e si vistisini di sacchi da lu
più mannu fin' a lu più minori.
6 E arriesi la boci fin' a l' aricchi di lu re di
Ninivi: e si ni pisesi da lu so' soliu, e ci ghittesi
li so' vistiri, e si vistisi di saccu, e si pusesi in la
chisgina.
7 E bandiesi, e disi in Ninivi pal bucca di lu
re e di li so' prinzipi, dicendi: L' omini, e l' ani-
mali, li boi, e li pecuri no attastini nudda: nè
andini a pascì, nè a bì ea.
8 E l' omini si coprini di saccu e li bestii, e
cramini a lu Signori cun folza, e si cunveltia
dugnunu da lu so' caminu malu, e da l' inichitai,
ch' è in li so' mani.
9 Ca sa, si Deu s' ha a isvultà, e ci ha a
paldunà: e si storria da lu furori di la so' ira, e
noi no molghimi.

10 E vidisi Deu l' opara d' iddi, e comu s' erani cunviltuti da la so' vita mala: e Deu aisi cumpassioni supr' a lu mali, ch' aìa dittu di fà a iddi, e no lu fesi.

CAP. IV.

E GIONA s' affligghisi cun grand afflizioni, e s' indispittisi:

2 E prichesi a lu Signori, e disi: Ti precu,
o Signori, no è forsi chista la paraula mea, cand' eu era ancora in lu me' locu? E pal chistu m' antizipesi a fugghimminni a Tarsis. Palchì socu, chi tu se' Deu clementi e misaricoldiosu, pazienti e d' assai pietai, e paldoni a la malizia.
3 E abali, o Signori, piddani, ti precu, l' a-

nima mea da me: palchì è meddu la molti pal me, che la vita.

4 E dissi lu Signori: Credi tu forsi di fà bè a indispittitti?

5 E Giona si n' iscisi da la citai, e si pusesi in faccia a l' orienti di la citai: e si fesi chii una infrascata, e staghìa sutt' a idda a l' umbra, fin' a vidè chi cosa suzzidissi a la citai.

6 E lu Signori Deu priparesi una macchia di greddula, e alzesi supr' a lu capu di Giona, cussì chi l' umbra fussi supr' a lu so' capu, e lu protegghissi (palchì era maltrattatu). E s' alligresi Giona di la greddula, d' un alligria manna.

7 E priparesi Deu un ghialmu a la fatta di lu dì di la matinata infattu: e pugnisi la greddula, e si sicchesi.

8 E candu nascisi lu soli, cumandesi lu Signori a un ventu caldu, chi brusgiaa: e lu soli

battìa supr' a lu capu di Giona, e iddu affannaa:
e dimmandesi a la so' anima di murì, e disi:
È meddu pal me murì, che vìì.
9 E lu Signori disi a Giona: Credi tu forsi
di fà bè attidienditi pa la greddula? E disi: Eu
m' attidiighiu bè fiament' a la molti.
10 E disi lu Signori: Tu t' affligghi pa la
greddula, pa la quali no hai trabaddatu, nè hai
fattu, chi criscissi; la quali è nata in una notti, e
in una notti s' è molta.
11 E eu no aghiu a paldunà a la citai manna
di Ninivi, in la quali sò più di centu vinti milia
omini, chi no sani chi cosa sia di mali tra la
dresta e la sinistra soja, e abeddu animali?

We certify that only 250 copies of this work have been printed, of which one is with red borders.

STRANGEWAYS & WALDEN,
(late G. BARCLAY,)
28 Castle Street, Leicester Square.

7

LA PROFEZIA DI GIONA

VOLGARIZZATA IN

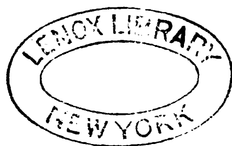
DIALETTO SARDO SASSARESE

DAL

CAN. G. SPANO.



LONDRA. 1863.



LA PROFEZIA DI GIONA.

Cap. I.

E LU Signori fabiddesi a Giona figliolu di Amati, dizendi:

2 Pesa, e anda a Ninivi ziddai manna, e pri-
diggheggia in edda: palchì la so' malizia è alzadda
innanzi meju.

3 E si mubisi Giona, pal fuggì in Tarsis da
la faccia di lu Signori, e falesi in Gioppi, e in-
cuntresi una nabi, chi andaba in Tarsis: e desi
lu so' nolu, e falesi in edda par andà cun eddis
in Tarsis, fuggendi da la faccia di lu Signori.

4 Lu Signori però mandesi un gran ventu in lu mari: e s' è fatta una gran timpelta in lu mari, e la nabi era in pirigulu di fragassassi.

5 E li marinari timisini, e l' omini invuchesini lu Deju d' eddis: e gittesini li malcanzii, ch' erani in la nabi, in mari, a tali chi s' allizirissi d' eddis: e Giona si z' era faladdu in l' internu di la nabi, e drummìa cun sonnu profundu.

6 E s' avvizinesi ad eddu lu patronu, e li dizisi: E palchì tu ti lassi piglià da lu sonnu? pesa, e invoca lu Deju toju, si pal foltuna Deju s' ammentia di noi, e no molghiami.

7 E dizisi un cumpagnu all' altru: Viniddi, e tiremu a solti, e sappiami palchì chilta dilgrazia sia giunta a noi. E tiresini a solti: e cadisi la solti sobbra di Giona.

8 E li dizisini: Indichèggiazzi pal ca mutibu

sia caggiudda sobbra a noi chilta dilgrazia: qual' è l' alti toja? di ca terra sei, e a inui andi? oppuru di ca pobbulu sei tu?

9 E dizisi ad eddis: Eju soggu Ebreu, e eju timu lu Signori Dèju di lu zelu, chi fesi lu mari e la terra.

10 E li marinari timisini d' una gran paura, e dizisini ad eddu: Palchì hai fattu chiltu? (palchì l' omini cunniscisini, chi fuggìa da la prisenzia di lu Signori, palchì vi l' abìa manifeltaddu.)

11 E dizisini ad eddu: Chi cosa dibimu fà a te, e lu mari si abbonazzarà cun noi? palchì lu mari criscìa, e s' abbuluttaba.

12 E dizisi ad eddis: Piglieddimi, e gitteddimi in mari, e s' abbonazzarà cun voi lu mari: palchì eju soggu, chi pal culpa meja chilta gran timpelta è giunta sobbra di voi.

13 E li marinari rimabani pal turrà in terra, e no pudìani: palchì lu mari criscìa, e si abbuluttaba sobbra d' eddis.

14 E buziesini a lu Signori, e dizisini: Signori, pal cariddai, no molghiami pal chilt' omu, e no carriggà a noi lu sangu d' un innuzzenti: palchì tu, Signori, cumenti hai vuluddu, hai fattu.

15 E pigliesini a Giona, e lu gittesini in mari: e lu mari s' abbonazzesi da li so' maretti.

16 E l' omini timisini lu Signori cun gran timori, e offrisini sagrifizj a lu Signori, e fesini voti.

Cap. II.

E LU Signori priparesi un pesciu mannu par unguddì a Giona: e Giona era in la panza di lu pesciu tre dì, e tre notti.

2 E Giona prighesi da la panza di lu pesciu a lu Signori Deju soju.

3 E dizisi: Aggiu ciamaddu lu Signori da la me' tribulazioni, e m' ha esaudiddu: da mezzu dill' inferru aggiu ciamaddu, e hai ilcultadda la me' bozi.

4 E mi z' hai gittaddu in lu profundu, in lu cori di lu mari, e l' ebi m' hani inghiriaddu: tutti

li to' voragini, e li to' undi sò caggiuddi sobbra di me.

5 Ed eju dizisi: Soggu rifiutaddu da la prisenzia di li to' occi: ma altra volta aggiu a vidé lu to' santu tempiu.

6 L'ebi m' hani inghiriaddu finz' all' anima: l' abbissu m' ha insarraddu, lu mari ha cubbeltu lu me' cabbu.

7 Soggu faladdu a lu fondu di li muntagni: l' iltanghi di la terra m' hani insarraddu in eternu: e tu hai a prisilvà da la corruzioni la me' vidda, Signori Deju meju.

8 Mentri l' anima meja era in angultj, mi soggu ammintaddu di lu Signori: palchì venghia a te la me' orazioni, a lu to' santu tempiu.

9 Li chi cunselvani li vaniddai inutilmenti, abbandonani la so' misiriggoldia.

10 Eju però cun bozi di lodi aggiu a sagrificà

a te: tutti li cosi, di chi aggiu fattu votu, aggiu a dà pa la me' saluddi a lu Signori.

11 E lu Signori cumandesi a lu pesciu; e riggittesi a Giona in terra.

Cap. III.

E LU Signori fabiddesi un' altra volta a Giona, dizendi:

2 Pesa, e anda a Ninivi ziddai manna: e pri-
diggheggia in edda tuttu chiddu, chi eju ti diggu.
3 E si mubisi Giona, e andesi in Ninivi si-
gundu la paraula di lu Signori: e Ninivi era
una ziddai manna di tre dì di caminu.
4 E Giona incuminzesi a ilcurrì la ziddai par
una dì di caminu: e buziesi, e dizisi: Ancora
quaranta dì, e Ninivi sarà diltrutta.
5 E l' omini Niniviti cridisini in Deju: e pri-

digghesini lu diugnu, e si sò viltuddi di sacchi da lu più mannu fin' a lu più minori.

6 E chiltu fattu vinisi all' arecci di lu re di
Ninivi: e si ni pisesi da lu so' soliu, e gittesi da eddu li so' viltiri, e si viltisi di saccu, e si pusesi in la chisgina.

7 E buziesi, e dizisi in Ninivi pal bocca di
lu re, e di li so' prinzipi, dizendi: L' omini, e li beltj, li boi, e li peguri no assaggiani nisciuna cosa, no palculeggiani, nè bigghiani eba.

8 E l' omini, e li beltj si cobbriani di sacchi,
e ciamiani a lu Signori cun fultalezia, e dugnunu si cunveltia da la so' via mala, e da la iniquiddai, chi dipendi da eddis.

9 Chi sa, si Deju s' ha a ilvultà, e zi paldonia:
e ritrattia lu furori di la so' ira, e no abemu a murì?

10 E Deju vidisi l' obbari d' eddis, e cumenti

s'erani cunviltiti da la so' vidda mala: e Deju s'è cumpassionaddu di lu mali, chi abìa fabiddaddu di fà ad eddis, e no lu fesi.

Cap. IV.

E GIONA s' affliggisi cun grandi afflizioni, e s' è inchietaddu:

2 E prighesi lu Signori, e dizisi: Ti pregu, o Signori, forsi no è chiltu lu ch' eju dizìa, candu eju era in lu me' loggu? Pal la quali cosa m' antizipesi a fuggimmizzi in Tarsis. Palchì soggu, chi tu sei Deju clementi e misiriggoldiosu, pazienti e di assai pieddai, e paldoni a la malizia.

3 Ed abà, Signori, pigliani, ti pregu, l' anima meja: palchì pal me è megliu la molti, chi no la vidda.

4 E dizisi lu Signori: Credi tu forsi, chi fozzi
bè ad arrabbiatti?

5 E Giona si n' iscisi dalla ziddai, e si pusesi
contr' all' orienti di la ziddai: e si fesi un' um-
braggu, e si pusesi sott' eddu all' ombra, fina
chi vidissi, chi cosa dibìa accadì a la ziddai.

6 E lu Signori Deju abìa priparaddu una
maccia di moltra, e alzaba sobbra lu cabbu di
Giona, in modu chi l' ombra fussi sobbra lu so'
cabbu, e lu difindissi (palchì era incaldanaddu).
E Giona s' alligresi di la moltra, con grandi
alligrìa.

7 E Deju priparesi un velmu all' alzadda di
lu manzanu infattu: e mussigghesi la moltra, e
si sicchesi.

8 Ed essendi isciddu lu soli, lu Signori cu-
mandesi a un ventu caldu, chi brusgiaba: e lu
soli battìa sobbra lu cabbu di Giona, e pasalaba:

e si disizaba la molti, e dizisi: Pal me è megliu di murì, che di vibì.

9 E lu Signori dizisi a Giona: Credi forsi, chi tu fozzi bè ad arrabbiatti pa la moltra? E dizisi: Bè eju m'arrabbieggiu fin' a la molti.

10 E dizisi lu Signori: Tu ti lamenti pa la moltra, pa la quali no hai trabagliaddu, nè hai fattu, chi criscissi; la quali è nadda in una notti, e in una notti murisi.

11 Ed eju no aggiu a paldunà a la ziddai manna di Ninivi, in la quali sò più di zentu vinti milia omini, chi no sani, chi cosa sia di malu tra la manu drelta e la manca, ed assai animali?

We certify that only 250 copies of this work have been printed, of which one is with red borders.

STRANGEWAYS & WALDEN,
28 Castle Street, Leicester Square.

3